vorìa che la vegnìs sènza sušùri
pogiàndoše pan pian come ‘n tramonto
lašando che la lum la sfàntia tèndra
dedré da na coltrina color céndro

vardando fiš la val da dent la mént
coi sgiànzi šöi pù bèi šaór de aotùn
sonàndo la mè ciòca ‘ncor na vòlta
col mànteš che ‘l me šofia ‘n de na récia

e pò slanzarme cèt sul ràgio tórbol
de luna piena ‘n ciél che tùt smamìše
con qoei recòrdi dolci del mè viver
trivèle de ‘n acàz pien de destràni

vorìa che la vegnìš, ‘n ponta de pè
ferùscola e sinzéra come ‘n màrden
lašando che i mè sògni no i se pàndia
sgolando sora ‘l vènt come ‘n ninöl

la speto senza mai che ghe déš òdia
l’è ‘n refol, nol se ferma mai vesìn
e me ‘ndromenzo chi, sui giàsenari
col baticör de orlòi cargà na volta

la šosta la va gió, senza redèntio
ma fòrsi leva ‘l sol, ancor, doman

Giuliano